

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Ing. M. T.**, zastoupeného Auditorskou a daňovou kanceláří, s. r. o., se sídlem v Praze 1, Vodičkova 41, proti žalovanému **Finančnímu úřadu Praha - západ**, se sídlem v Praze 4, Na Pankráci 95, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 2.12.2009, č.j.: 256694/09/060911200116

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, doručenou k Městskému soudu v Praze dne 8.2.2010, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Finančního úřadu Praha - západ, jímž žalovaný správce daně nevyhověl námitce, datované žalobcem dne 12.11.2009, kterou se domáhal, aby žalovaný správce daně uznal, že vymáhaný nedoplatek na úroku z prodlení a záloze na daň z příjmu fyzické osoby nikdy nevznikl, protože záloha neměla být předepsána podle rozhodnutí Ministerstva financí České republiky č.j. 43/20 650/2009-431. Žalovaný správce daně s názorem žalobce nesouhlasil, neboť uvedené rozhodnutí ministerstva se podle jeho názoru vztahuje na fyzické osoby s příjmy z podnikání a z jiné samostatné výdělečné činnosti. Tato definice příjmů je přímo v příslušném rozhodnutí uvedena, jedná se tedy o taxativní výčet a podle přesné definice příjmů se jedná o příjmy podle ustanovení § 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů. V podaném daňovém přiznání, ze kterého se odvíjí stanovení záloh, jsou uvedeny jen příjmy podle ustanovení § 8 (příjmy z kapitálového majetku) zákona o daních z příjmů. Toho se výše uvedené rozhodnutí ani podle dostupných výkladů netýká.

V bodě IV žalobce uvedl, že mu vznikla povinnost platit zálohy na daň z příjmu fyzické osoby podle ustanovení § 38a zákona o daních z příjmů po podání přiznání k dani z příjmu fyzické osoby za zdaňovací období roku 2008. Povinnosti platit zálohy byl žalobce zproštěn rozhodnutím ministerstva financí č. 43/20 650/2009-431. Skutečnost, že měl žalobce příjmy jen z kapitálového majetku, nemá žádný vliv na zproštění povinnosti platit zálohy. Zálohy se odvozují od poslední známé daňové povinnosti, ze které se pro určení základu pro výpočet zálohy vylučují pouze příjmy podle ustanovení § 10 zákona o daních z příjmů. Zprostilo-li ministerstvo financí citovaným rozhodnutím daňové subjekty povinnosti platit zálohy podle ustanovení § 38a zákona o daních z příjmů, pak jde o zproštění, týkající se všech záloh, které vznikly podle tohoto ustanovení.

Podle názoru žalobce se nabízí rovněž možný výklad, že rozhodnutím ministerstva financí č.j. 43/20 650/2009-431 bylo prominuto platit zálohy na daň z příjmu jen osobám fyzickým, které měly příjmy z podnikání a z jiné samostatné výdělečné činnosti. Pro tento případ žalobce tvrdí, že nic podobného nebylo v řízení prokázáno. Žalobce mohl mít příjmy z podnikání zdaňované podle ustanovení § 7 odst.6 zákona o daních z příjmů, které se do přiznání k dani z příjmu fyzické osoby neuvádějí, protože tvoří samostatný základ daně. Stejně tak mohl mít žalobce příjmy z prodeje obchodního majetku podle ustanovení § 4 odst.4 zákona o daních z příjmů, které jsou příjmem z podnikání ale mohly být osvobozeny od daně z příjmů, pokud byly prodány déle než šest měsíců po skončení podnikání. V úvahu rovněž připadá, že některé příjmy z podnikání jsou pro svou specifickou podobu zdaňovány podle ustanovení § 8 zákona o daních z příjmů, jako například úroky z peněžních prostředků na vkladovém účtu, zřízeném pro potřeby podnikání fyzické osoby, které jsou podle zaužívané správní praxe zdaňovány podle ustanovení § 8 citovaného zákona, ač jsou příjmy z podnikání. Zkrátka, uzavírá žalobce, je-li podmínkou pro prominutí záloh, aby měl žalobce příjmy z podnikání, pak uvedené žalovaný správce daně šetřil jen z podaného přiznání, což je s ohledem na rozmanitost příjmů z podnikání zcela nedostatečné a potom se rozhodnutí zakládá na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě ze dne 19.7.2010 vyplývá, že Finančnímu úřadu pro Prahu - západ bylo dne 12.11.2009 do datové schránky doručeno podání daňového subjektu, které bylo evidováno pod číslem 248478/09. Daňový subjekt uvedl, že nahlédnutím do dané informační schránky bylo zjištěno, že na jeho osobním daňovém účtu je evidován nedoplatek ve výši 66.845,- Kč, který je tvořen předpisem zálohy na daň z příjmu fyzické osoby a nějakým úrokem z prodlení. Daňový subjekt namítal, že s odvoláním na rozhodnutí ministerstva financí č.j. 43/20 650/2009-431 neměla být záloha předepsána a že žádné rozhodnutí o sdělení úroku z prodlení nebylo daňovému subjektu doručeno. Správce daně uvedené podání posoudil podle ustanovení § 21 odst.6 zákona o správě daní a rozhodl v této věci, to jest ve věci předepsání zálohy na daň z příjmů a úroku z prodlení, podle ustanovení § 53 zákona o správě daní, tak, že reklamaci jako neoprávněnou zamítl. Rozhodnutí o reklamaci je řádně odůvodněno tím, že jsou uvedeny a vysvětleny - s odvoláním na související ustanovení zákona o daních z příjmů ve znění pozdějších předpisů - důvody, na základě kterých není možné reklamaci vyhovět.

Daňový subjekt podal daňové přiznání k dani z příjmu fyzických osob za zdaňovací období od 1.1.2008 do 31.12.2008. Daň byla vyměřena podle ustanovení § 46 odst.5 zákona o správě daní dne 30.6.2009 k témuž datu ve výši 261.452,- Kč. V předmětném daňovém přiznání daňový subjekt uvedl příjmy z kapitálového majetku podle ustanovení § 8 zákona o daních z příjmů, dílčí základ daně je uveden ve výši 1.927.624,- Kč a ostatní příjmy dle

ustanovení § 10 zákona o daních z příjmů, dílčí základ daně je uveden ve výši 0,- Kč. V souladu s ustanovením § 38a zákona o daních z příjmů správce daně předepsal daňovému subjektu zálohy na daň pro rok 2009. Záloha na daň, předepsaná a splatná ke dni 15.9.2009 ve výši 65.400,- Kč v souladu s ustanovením § 38a zákona o daních z příjmů a ustanovením § 46a zákona o správě daní a poplatků, nebyla daňovým subjektem k datu její splatnosti uhrazena a na základě této skutečnosti daňovému subjektu vznikla podle ustanovení § 63 zákona o správě daní povinnost uhradit úrok z prodlení. Úrok byl správcem daně předepsán podle ustanovení § 63 zákona o správě daní na osobním daňovém účtu daňového subjektu k dani z příjmů fyzických za zdaňovací období od 1.1. do 30.12.2009 ve výši 2.111,- Kč. Platební výměr, kterým správce daně vyrozuměl podle ustanovení § 63 odst.7 zákona o správě daní a poplatků daňový subjekt o předpisu úroku z prodlení, byl doručen elektronicky do datové schránky zástupce daňového subjektu dne 12.12.2009.

V odůvodnění reklamace se daňový subjekt odvolává na rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 23.2.2009, č.j. 43/20 650/2009-431 a zastává názor, že zálohy na daň z příjmu za rok 2009 a potažmo úrok z prodlení mu správcem daně neměly být v důsledku předmětného rozhodnutí ministerstva vůbec předepsány. Na základě skutkového stavu v této věci je správce daně názoru, že zálohy a na základě neuhrazení zálohy, splatné ke dni 15.9.2009, i úrok z prodlení, byly daňovému subjektu předepsány v souladu se zákonem. Osoby s příjmy, dosaženými z kapitálového majetku podle ustanovení § 8 zákona o daních z příjmů, případně s příjmy podle ustanovení § 10 zákona o daních z příjmů, nejsou předmětem úpravy rozhodnutí o zrušení povinnosti daně zálohovat a tudíž se na tuto skupinu osob žádné úlevy nevztahují. V daném případě daňový subjekt nevykázal v daňovém přiznání příjmy z podnikání a z jiné samostatné výdělečné činnosti podle ustanovení § 7 zákona o daních z příjmů. Samotné rozhodnutí ministerstva financí odkazuje na ustanovení § 38a zákona o daních z příjmů, který při stanovení záloh vychází z poslední známé daňové povinnosti a je možné dovodit, že podmínka pobírání příjmů z podnikání a z jiné samostatné výdělečné činnosti fyzické osoby podle ustanovení § 7 zákona o daních z příjmů je spojena s poslední známou daňovou povinností, tedy tak, jak jí daňový subjekt přiznal v daňovém přiznání za rok 2008.

Správce daně konstatoval, že skutkový stav v rámci daňového řízení ve věci předmětné reklamace šetřil řádně a rozhodl na základě relevantních skutečností. Jednotlivé skutečnosti, tj. vznik povinnosti platit zálohy a jejich předepsání daňovému subjektu a úrok z prodlení, posoudil nejen po právní, ale i po věcné stránce správně. V předmětném daňovém přiznání žalobce uvedl příjmy podle ustanovení § 8 a § 10 zákona o daních z příjmů a z této skutečnosti při stanovení (předepsání) záloh správce daně vycházel, respektive vycházel z presumpce věrohodnosti údajů, uvedených daňovým subjektem. V rámci vyměřovacího či reklamačního řízení daňový subjekt své daňové přiznání nijak nezpochybnil ani nepředložil důkazy či skutečnosti, které by bylo možno hodnotit v rámci mimořádných opravných prostředků v rámci zákona o správě daní. Zároveň se nevyskytla signální indicie pro případné ověření jednotlivých skutečností, uvedených žalobcem v daňovém přiznání, v rámci vytýkacího řízení podle ustanovení § 43 zákona o správě daní a poplatků či v rámci daňové kontroly podle ustanovení § 16 téhož zákona. Správce daně se tudíž domnívá, že se výše uvedená a popsaná hypotéza žalobce, týkající se možné skladby, nezakládá na reálném základě a proto navrhl, aby soud námitku tohoto konkrétního bodu žaloby nepřijal a jako irrelevantní odmítl. Zálohy na daň na rok 2009 byly daňovému subjektu na základě skutkového stavu v této věci správcem daně předepsány v souladu s ustanovením § 38a zákona o daních z příjmů, rozhodnutí ministerstva financí ze dne 23.2.2009, č.j. 43/20 650/2009-431, nelze v tomto konkrétním případě, kdy daňový subjekt deklaroval v daňovém

přiznání pouze příjmy, dosažené z kapitálového majetku a ostatní příjmy, aplikovat, neboť se na subjekty s takovými příjmy toto rozhodnutí nevztahuje.

Průběh daňového řízení dostatečně vyplývá jak z podané žaloby, tak z podrobného písemného vyjádření žalovaného správního úřadu, proto Městský soud v Praze pouze v krátkosti k obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, uvádí, že žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 2.12.2009, č.j.: 256694/09/060911200116, Finanční úřad Praha - západ zamítl reklamaci žalobce, podanou dne 12.11.2009 proti údajům v evidenci daní z příjmů fyzických osob v roce 2009, kde je neevidovaná neuhrazená záloha na daň, splatná ke dni 15.9.2009 ve výši 65.400,- Kč a úrok z prodlení ve výši 2.111,- Kč ke dni 30.11.2009. Z odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí reklamacie vyplývá, že v podaném daňovém přiznání, ze kterého se odvíjí stanovení záloh, jsou uvedeny pouze příjmy podle ustanovení § 8 (příjmy z kapitálového majetku) zákona o daních z příjmů, jehož se žalobcem namítané rozhodnutí ministerstva financí ze dne 23.2.2009 netýká. Úrok z prodlení se váže k neuhrazené záloze na daň, splatné ke dni 15.9.2009 a platební výměr na úrok z prodlení, evidovaný ke dni 30.11.2009, se zasílá současně zástupci žalobce s tímto rozhodnutím.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 16.12.2010 zástupce žalobce odkázal v plném rozsahu na písemné vyhotovení podané žaloby se zdůrazněním, že jsou zde obsaženy dvě základní námitky. Má za to, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě neúplně zjištěného stavu věci, protože nebylo provedeno dokazování, zda daňový subjekt měl či neměl příjem z podnikání. Daňový subjekt v elektronické evidenci sám nalezl, že má neidentifikovatelný nedoplatek ve výši cca 60.000,- s předpisem zálohy a úrokem. Podal reklamaci, avšak správní orgán nevedl žádné dokazování a reklamaci rozhodnutím zamítl. Vycházel přitom z toho, že žalobce měl příjem z kapitálového majetku a proto se na něj rozhodnutí Ministerstva financí o osvobození od placení záloh nevztahuje. Takovéto rozhodnutí bylo podle názoru žalobce vydáno na základě nedostatečně objasněného skutkového stavu věci, neboť žalobce měl příjmy z podnikání zhruba ve výši třiceti milionů korun, což může doložit potvrzením od banky, přitom tyto příjmy nejsou uvedeny v daňovém přiznání, protože jsou od daně osvobozeny. Správní orgány měly zjišťovat, zda žalobce neměl příjmy z podnikání. Pokud je argumentováno řízením ve vztahu k platebnímu výměru, šlo o úrok z prodlení, což je příslušenství daně, kdy v odvolání nemůže být brojeno proti samostatné dani, navíc jde o samostatné řízení, které není předmětem řízení v této soudem projednávané věci. Ani ze skutečnosti, že si je daňový subjekt nepodal žádost o přezkoumání podle ustanovení § 55b zákona o správě daní a poplatků, nelze dovodit, že je s vyřízením své reklamacie srozuměn.

Zástupce žalovaného správního úřadu u jednání soudu s odkazem na písemné vyjádření k podané žalobě uvedl, že finanční úřad při svém rozhodování vycházel z rozhodnutí Ministerstva financí, kterým byla zrušena povinnost daňových záloh jen určitým subjektům, a to subjektům s příjmy z podnikání a z jiné samostatné výdělečné činnosti, jak je uvedeno v ustanovení § 7 zákona o daních z příjmů. Reklamacie byla v daném případě zdůvodněna tím, že v daňovém přiznání za rok 2008 uvedl daňovou subjekt pouze příjem podle ustanovení § 8 zákona o dani z příjmů, proto bylo rozhodnuto tak, jak je ve výroku napadeného rozhodnutí uvedeno. K námitce žaloby ohledně nedostatečného zjištění skutkového stavu je nutno uvést, že finanční úřad vycházel z presumpce správnosti toho, co uvádí daňový subjekt v daňovém přiznání. Zde byly uvedeny příjmy z kapitálové činnosti. Podobná skladba příjmů byla uvedena daňovým subjektem i v předcházejících daňových obdobích, kdy navíc daňové přiznání bylo zpracováno daňovým poradcem. Finanční úřad

proto předepsal žalobci zálohu na daň a úrok. Proti platebnímu výměru podal žalobce odvolání, které bylo nadřízeným orgánem zamítnuto s konstatováním, že záloha byla předepsána v souladu se zákonem. Obdobně byl tento závěr učiněn ve vztahu k úroku z pozdní platby. Žalovaný poukazuje na to, že v odvolacím řízení nebyla uplatněna námitka neúplně zjištěného stavu věci. Správní orgán vycházel z daňového přiznání žalobce, tj. z jeho obsahu z údajů v něm uvedených, nikoliv z toho, co v něm uvedeno nebylo.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.r.s.). Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí, jímž žalovaný správce daně nevyhověl námitce, datované žalobcem dne 12.11.2009, kterou se domáhal, aby žalovaný správce daně uznal, že vymáhaný nedoplatek na úroku z prodlení a záloze na daň z příjmu fyzické osoby nikdy nevznikl, protože záloha neměla být předepsána podle rozhodnutí Ministerstva financí České republiky č.j.: 43/20 650/2009-431.

Podle ustanovení § 38a odstavec 1 zákona č. 586/1992 Sb., o dani z příjmů, ve znění účinném pro rok 2009, se zálohy na daň z příjmů platí v průběhu zálohového období. Zálohové období je období od prvního dne následujícího po uplynutí posledního dne lhůty pro podání daňového přiznání za minulé zdaňovací období do posledního dne lhůty pro podání daňového přiznání v následujícím zdaňovacím období. Při stanovení výše a periodicity záloh se vychází z poslední známé daňové povinnosti. Za poslední známou daňovou povinnost se pro stanovení periodicity a výše záloh v zálohovém období považuje rovněž částka, kterou si poplatník sám vypočetl a uvedl v daňovém (dodatečném) přiznání za období bezprostředně předcházející zdaňovacímu období, s platností od následujícího dne po termínu pro podání daňového (dodatečného) přiznání, a bylo-li daňové (dodatečné) přiznání podáno opožděně, s platností od následujícího dne po dni jeho podání, do účinnosti další změny poslední známé daňové povinnosti podle tohoto ustanovení nebo zvláštního právního předpisu. Poplatník uvedený v ustanovení § 2 pro účely výpočtu poslední známé daňové povinnosti však vyloučí příjmy a výdaje podle ustanovení § 10. Po skončení zdaňovacího období nebo období, za něž je podáváno daňové přiznání, se zaplacené zálohy na daň, splatné v jeho průběhu, započítávají na úhradu skutečné výše daně. Ze záloh, u nichž došlo k prodlení s placením, se na úhradu skutečné výše daně započítají pouze zálohy zaplacené do lhůty pro podání daňového přiznání. Do poslední známé daňové povinnosti se nezahrnuje daň připadající na samostatný základ daně podle ustanovení § 20b.

Podle ustanovení § 8 zákona č. 586/1992 Sb., o dani z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, jsou příjmy z kapitálového majetku, pokud nejde o příjmy podle ustanovení § 6 odst.1 nebo § 7 odst. 1 písm. d),

a) podíly na zisku (dividendy) z majetkového podílu na akciové společnosti, na společnosti s ručením omezeným a komanditní společnosti, podíly na zisku z členství v družstvu a dále úroky a jiné výnosy z držby cenných papírů s výjimkou státních dluhopisů, které mohou podle emisních podmínek nabývat výhradně fyzické osoby, příjmy z vyrovnání společníkovi, který není účastníkem smlouvy (dále jen "mimo stojící společník"), dosažené na základě smlouvy o převodu zisku podle zvláštního právního předpisu (dále jen "smlouva o převodu zisku") nebo ovládací smlouvy podle zvláštního právního předpisu (dále jen "ovládací smlouva"), úrokový výnos státních dluhopisů, které mohou podle emisních podmínek nabývat výhradně fyzické

osoby, a to i v případě odkupu tohoto státního dluhopisu nebo při jeho splatnosti,
b) podíly na zisku tichého společníka z účasti na podnikání, pokud se nepoužijí k doplnění vkladu sníženého o podíly na ztrátách do původní výše,
c) úroky, výhry a jiné výnosy z vkladů na vkladních knížkách, úroky z peněžních prostředků na vkladovém účtu, s výjimkou úroků a jiných výnosů z vkladů přijímaných zaměstnavatelem od jeho zaměstnanců, není-li zaměstnavatel k přijímání vkladů od veřejnosti nebo od zaměstnanců oprávněn podle zvláštního právního předpisu,9f)
d) výnosy z vkladových listů a z vkladů jim na roveň postavených,
e) dávky penzijního připojištění se státním příspěvkem9a) po snížení podle odstavce 6,
f) plnění ze soukromého životního pojištění nebo jiný příjem z pojištění osob, který není pojistným plněním a nezakládá zánik pojistné smlouvy, po snížení podle odstavce 7,
g) úroky a jiné výnosy z poskytnutých úvěrů a půjček, úroky z prodlení, poplatky z prodlení, úroky z práva na dorovnání, úroky z vkladů na běžných účtech s výjimkou podle § 7a a úroky z hodnoty splaceného vkladu ve smluvené výši společníků obchodních společností. Úroky z vkladů na běžných účtech, které podle podmínek banky nejsou určeny k podnikání (sporožirové účty, devizové účty apod.), se posuzují podle písmene c),
h) úrokové a jiné výnosy z držby směn (např. diskont z částky směnky, úrok ze směnečné sumy).

Podle odstavce 2 téhož právního ustanovení se za příjmy z kapitálového majetku dále považují

a) rozdíl mezi vyplacenou jmenovitou (nominální) hodnotou dluhopisu včetně vkladního listu nebo vkladu jemu na roveň postaveného s výjimkou státních dluhopisů, které mohou podle emisních podmínek nabývat výhradně fyzické osoby, a emisním kursem při jejich vydání; v případě předčasného zpětného odkupu se použije místo jmenovité hodnoty cena zpětného odkupu,
b) příjmy z prodeje předkupního práva na cenné papíry.

Z rozhodnutí Ministerstva financí České republiky č.j. 43/20 650/2009-431, ze dne 23.2.2009, vyplývá, že ministerstvo na základě zákonného zmocnění, obsaženého v ustanovení § 67 odst.5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), a ustanovení § 11 písm.d) zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění pozdějších předpisů, zrušuje povinnost zálohovat daň z příjmů podle ustanovení § 38a zákona č. 586/1992 Sb., o dani z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z příjmů“), splatné v průběhu kalendářního roku 2009, a to fyzickým osobám, vymezeným v ustanovení § 2 zákona o daních z příjmů s příjmy z podnikání a z jiné samostatné výdělečné činnosti a právníkům osobám, vymezeným v ustanovení § 17 zákona o dani z příjmů. Toto rozhodnutí se vztahuje pouze na výše uvedené daňové subjekty, pokud k 1.12.2008 neměly zaměstnance nebo zaměstnávaly, tzn. evidovaly k uvedenému datu podle mzdových listů nejvýše pět zaměstnanců s příjmy podle ustanovení § 6 zákona o dani z příjmů.

Městský soud v Praze po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, především z toho důvodu, že při posuzování otázky, zda měla či neměla žalobci být předepsána záloha na daň z příjmů, je podle názoru soudu nutné vycházet z rozhodné skutečnosti, že povinnost plátce platit zálohy na daň z příjmů se odvíjí od příjmu, kterého plátce daně dosáhl v předcházejícím zdaňovacím období. Mezi účastníky nebylo sporu (a z předloženého spisového materiálu je to rovněž patrné) o tom, že žalobce měl v předcházejícím zdaňovacím období kalendářního roku 2008 příjmy z kapitálového majetku v takové výši, že byl povinen podle ustanovení § 38a zákona o dani z příjmů platit zálohy na

tuto daň. Povinnost platit zálohy na daň z příjmů v roce 2009 žalobci vznikla zcela bez ohledu na to, zda měl či neměl jiné příjmy z činností, u nichž byla povinnost hradit zálohy zrušena rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 23.2.2009.

Dosáhl-li žalobce za zdaňovací období roku 2008 příjmů ve výši, která odůvodňovala vznik povinnosti platit zálohy na daň z příjmů v roce 2009, bylo povinností žalobce tyto zálohy hradit bez ohledu na to, zda dosahoval i jiných příjmů. Předmětem posouzení a výkladu je právě ono rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 23.2.2009. Toto rozhodnutí, respektive zrušení povinnosti daňových subjektů daň z příjmů zálohovat, podle názoru soudu ve vztahu k fyzickým osobám dopadá jen na ty fyzické osoby, které mají povinnost platit daň z příjmů na území České republiky a které mají zároveň – stručně řečeno - příjmy z podnikání a z jiné samostatné výdělečné činnosti. Tyto příjmy jednoznačně, určitě a srozumitelně definuje ustanovení § 7 zákona o dani z příjmů.

Podle názoru soudu se žalobce mylí, jestliže zrušení povinnosti platit zálohy na daň z příjmů odvozuje od skutečnosti, že měl ve zdaňovacím období roku 2008 příjmy z činností, které podléhají rozhodnutím Ministerstva financí zrušené povinnosti daň zálohovat, neboť pro posouzení zákonnosti a věcné správnosti vydaného žalobou napadeného rozhodnutí o vyřízení reklamace bylo rozhodující zjištění, že žalobce za zdaňovací období roku 2008 dosáhl výše finančních příjmů z kapitálového majetku, která odůvodňuje vznik povinnosti daň z příjmů zálohovat v následujícím zdaňovacím období. Jinými slovy – měl-li žalobce příjmy, na které se nevztahuje ustanovení § 7 zákona o dani z příjmů, pak na něj obsah zmíněného rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 23.2.2009 nedopadá a jeho povinnost platit zálohy na daň z příjmů nebyla ničím dotčena.

Nedůvodnou shledal městský soud žalobní námitku, ve které žalobce poukazoval na to, že správní úřad nedostatečně zjistit skutkových stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, když neprováděl šetření za účelem zjištění, zda žalobce měl či neměl v roce 2008 kromě příjmů z kapitálového majetku i další příjmy podle zákona o dani z příjmů. Podle názoru soudu vycházel žalovaný správní úřad zcela správně z žalobcem předloženého daňového přiznání a vzhledem k výše uvedeným závěrům o dopadu rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 23.2.2009 na žalobce není otázka případných jiných příjmů žalobce pro posouzení důvodnosti reklamace relevantní.

Na základě výše uvedených úvah a z popsanych důvodů dospěl proto Městský soud v Praze k závěru, že žalovaný správní úřad postupoval správně, když žalobcem podané reklamaci, která je obsahově totožná s obsahem žalobních bodů, uplatněných v podané žalobě, napadeným rozhodnutím nevyhověl a reklamaci zamítl.

Vzhledem k výše uvedenému Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. a nedůvodnou žalobu v plném rozsahu zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšnému správnímu orgánu žádné prokazatelné náklady v řízení nad rámec běžných činností správního orgánu nevznikly.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a následujících s.ř.s. u Městského soudu v Praze kasační stížnost, a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení

tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Podle ustanovení § 105 odst.2 s.ř.s. stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem ; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 16.prosince 2010

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu